

1973 Kari Elisabeth Schefte

Det er nok ikke vanlig at det skrives om barn som ”nylig” har gått bort, men hvem har sagt at vi som har opplevd det å miste det kjæreste vi har - er så vanlige. Og la oss få lov til å være slik vi er, med den sorg og de smerter vi har - hver på vår måte. Reaksjonsmønstrene kan være så forskjellige. Det finnes ingen fasit. Som forfatter av disse linjer har jeg trengt meg på en familie som har opplevd å bære den tyngste børi en kan bære her i livet. Initiativet er mitt, overtalelsen har jeg stått for, i håp om å gi et nytt vitnesbyrd om hva livet virkelig dreier seg om. Dette er ikke et forsøk på å verdsette noen foran andre. Det er mange i samme sko. Men det skal være et lite minneord til ettertanke, i form av historien om et barn som går bort på en spesiell dag. Som følgende skal avsløre, så er i alle fall ikke ”tidspunktet” så vanlig.

Etter å ha invitert meg selv til Aud og Vidar Schefte på Moheim (Bunnpris), en lørdag i januar 2004, forlater jeg det hyggelige paret så beriket og lett til sinns. Det høres kanskje merkelig ut, men jeg vet at det å snakke om vanskelige ting ofte gir en følelse av verdi – for seg selv og for de som kommer etter oss.

Aud Mediaa Schefte er født den 31.mai 1923. Hun gifter seg med Vidar Schefte, født 23.desember 1920. De får først to barn, Gurill Marie og Jon Eivind, og så attpåklatten Kari Elisabeth den 14.oktober 1960. Vidar var i Stjørdalens Blad, de siste årene som redaktør. De bodde den tiden i Fosslia. Ungene vokste opp, Jon Eivind havnet i politiet i Trondheim, men bosatte seg senere på Stjørdal. Dattera Gurill ble også boende på Stjørdal, og jobber nå i Malvik, kort sagt: en helt ordinær og vanlig familie, med solskinnsbarnet som det samlende midtpunktet – slik en attpåklatt ofte er.

Våren 1973 blir Kari Elisabeth testet for allergi. Hun hadde hatt influensa, og fått en hevelse på halsen. En dag de var på Frosta og badet, ble Kari helt blå på leppene, samt uvel på veien hjem. Etter å ha oppsøkt lege, ble det snakket om muligheten for et virus på en hjertemuskel. For 30 år siden ble det ikke snakket så meget fra eller til legestanden. En aksepterte det som ble sagt, og en spurte ikke ”unødvendig”. Det var bare slik. En slo seg til ro med det. Lille Kari var som andre livsglade barn. Men hun hadde sterke følelser. Hun la veldig på seg at den 2-årige Trine Hegseth mistet livet, da lille Trine og hennes mor var involvert i en bilulykke på Skatval. Mora var gravid, overlevde ulykken – og fødte straks etterpå ei ny Trine. Dette gjorde ”inntrykk” på den 12-årige Kari. Det vitner om menneskelig omtanke i et tidlig stadium av et menneskesinn.

Utpå sommeren skulle familien Schefte nordover til Lavangen ved Narvik på ferie. Oppholdet ble kort. Kari fikk på nytt smerter i magen. Hun likte så godt å være med ut og fiske, en lyst og hobby som har preget flere kvinner i slekta senere. Men Aud og Vidar fant det ikke tilrådelig å være borte lengre, og satte kursen sørover, hvorpå Kari ble innlagt på RiT den 6.august. Prøver ble tatt, og lite ble sagt. Utpå høsten var de en tur på Lillestrøm hos Jon Eivind og svigerdattera Brith. Her var det tivoli, og solskinnsbarnet strålte av energi. Men alt

var likevel ikke som det skulle. Hun hadde smerter, og det ble nye turer til sykehuset. Hun måtte selvsagt forsake skolen, og var nok lei seg for det. Ellers var hun som vanlig en hjerteknuser, full av oppmuntring og hjelp ovenfor andre. Da hun skulle flyttes fra medisinsk avdeling og ned på hjerteavdelingen, hadde hun i lengre tid delt rom med 3 eldre damer på 75 til 80 år. Disse fikk seg nok et overraskende kompliment den dagen. Da Kari forlot rommet, sa hun: ”Tenk om jeg kommer sammen med bare gamle damer”.

Kari Elisabeth ble utskrevet fra sykehuset fredag den 12.oktober. Påfølgende søndag hadde hun fødselsdag, og skulle ha selskap med sine venner. Hun hadde den høsten gått på en eller annen type penicillin, men denne skulle hun slutte med den fredagen hun ble utskrevet. Da hun kom fra sykehuset, hvor nok en form for diett og sykehusmat ikke gjorde hverdagen så altfor spennende, så hadde Kari gitt klar beskjed om hva hun ville ha til mat når hun kom hjem. Fredag ville hun ha sildsuppe, og lørdag lapskaus – et ikke altfor kresent valg om jeg kan si det litt forsiktig. Og søndag hadde hun bestilt boller etter oppskrift av Margrethe Morset. I selskapet på søndag hadde Kari bestemt at det skulle være bløtekake med gelelokk og sjokoladerull.

Søndag den 14.oktober kom med forventning. Familie og venner kom i selskap, deriblant 3 gutter og ei jente - som den dag i dag er en del av vårt bybilde. Ingen nevnt, ingen glemt. Ungene hadde gått til bords, Kari hadde lagt nedpå et stort bløtekakestykke, og pappa Vidar var på leiting etter en skjøteledning til lysbildefremviseren. Ungene skravlet og frydet seg. På andre siden av stua satt mor Aud og Margit Nilsen. Plutselig sklir Kari ned fra stolen, hvor hun straks før, - litt sånn kjekt – hadde sittet på armlenet. Kari var død, 13 år gammel på dagen. Hun døde brått og uventet i sitt eget fødselsdagslag. Hun som hadde vært en ”hjerteknuser”, hadde et hjerte som ikke ville mer. De sa det var virus. På den tiden sa de vel det om alt.

Hva som videre skjedde den dagen og i tiden etterpå, lar vi ligge. Men nevner at skoleklassen stilte opp, og på konfirmasjonsdagen beveget hele kullet seg i samlet tropp ned til grava. Konfirmasjonsbildet ble tatt, men det var ei som manglet. - Vi lukker historien om Kari Elisabeth Schefte.

Lille Trine, nevnt tidligere, døde kun fire dager før Kari, og de er gravlagt ved siden av hverandre.

Takk til Aud og Vidar for å ha delt tankene med meg, og takk til deg lille Kari - jeg vet at du og din livsskjebne gjennom disse linjer har åpnet øynene på mange. Ingen - kan unngå å la seg påvirke av en slik historie. Hvorfor må livet være så brutalt for noen av oss? Så Gud, hvorfor må du ta et barn?